

paaltje bij het damhek vandaan en begluurde het gevecht van uit zijn geliefkoosde schuilhoek. De commandant floot plaats rust, de heele bende scheerde in één vlucht 'n meter of tien van den roover op 't weiland, men wilde alvorens den aanval te hervatten hem gelegenheid geven tot 'n eervollen aftocht, maar daar had hij blijkbaar geen animo in! Een krijschend geschreeuw en de tweede stormloop begon. Toen 'n paar kievitten vlak voor zijn neus gingen tandakken gaf hij 't op! de schrik kwam er in, met twee forsche slagen van zijn groote vleken zeilde hij dwars door de stormtroepen heen, huistoe.

Maar deze vlucht was den commandant zeker nog niet genoeg, de vijand moest voor goed verdreven worden en wel op zoo'n manier, dat hij geen tweeden keer het gebied zou durven betreden. En de achtervolging begon, de geheele troep bestookte hem, de reiger repte zich wat hij kon, maar de troep bleef hem de baas, bezorgde hem 'n smadelijken aftocht en begeleidde hem tot aan den zoom van het bosch.

Toen de indringer naar behooren verjaagd was werd afzwaaien geblazen en ging de troep uiteen.

En even later zag ik mijn twee dappere bewakers weer op het damhek zitten, de eene kuierde op de dwarslat totdat hij het dampaaftje bereikte vanwaar hij zijn domein beter kon overzien. Maar daar kreeg hij Klein Jan in de gaten die in zijn eentje onder het paaltje verstoppertje speelde en nieuwsgierig kwam hij kijken wat daar nu aan de hand was. Klein Jan maakte beleefd 'n buiging met zijn staart omhoog en verdween om den hoek van het hek!

Amsterdam, 21 Aug. '23.

W. St.

Misschien wil mijnheer Portielje, als hij tijd heeft, *zijn* lezing over dit geval eens geven?
T.

De uitdrijving der duinen. — Naar aanleiding van hetgeen in het laatst-verschenen nummer van D. L. N. door Dr. v. d. Sleen geschreven werd over de uitdrijving der duinen, ben ik zoo vrij u te melden, dat ik en velen met mij het niet eens kunnen zijn met zijn bewering, dat de waterleidingen geen schuld daaraan hebben. De ondervinding heeft toch juist geleerd, dat wel degelijk die uitdrijving hand aan hand ging en nog gaat met de oprichting en uitbreiding der waterleidingen. Hij zegt, dat de waterleiding alleen het grondwaterpeil verlaagt, maar dan vraag ik, waar komt dat grondwater vandaan en vanwaar wordt het weer aangevuld? Hoeveel water zullen ook de kanalen niet aan het duin onttrekken? Waarom moet b. v. de polder Vogelenzang bijna geregeld water innemen, zelfs in tijden van matigen regenval? Voorheen was dit niet noodig. Zijn voorbeeld van plantengroei op duintoppen gaat niet op en zijn bewering, dat het de planten onverschillig is, hoever hunne wortels van het grondwater verwijderd zijn, evenmin. Wanneer de ondergrond goed vochtig is, dan zal dat vocht optrekken en in samenwerking met den regen een krachtigen groei verwekken, die ook in tijden van droogte nog lang stand houdt. Is echter de ondergrond waterarm, dan zal reeds na korte droogte alle groei ophouden en dan krijgen de zandverstuivingen vrij spel. In dit afgelopen natte voorjaar was dit zeer goed waar te nemen. Overal ontwikkelde zich een in de laatste jaren niet geziene plantengroei, doch na eenige heete dagen was dat alles weer gestorven. Het is thans met de duinen in de waterwingebieden als met een drooggebrande petroleumlamp. Eerst brandde de vlam boven aan den top van de pit, gevoed door de olie in de laagte, doch nu daar niets meer is, dooft de vlam. Zoo men nu de pit van boven weer met petroleum bevochtigt, dan kan de vlam weer eventjes branden. Hetzelfde gebeurt in tijden van veel regen in de duinen. Een zeer tijdelijke groei, zonder krachtige hulpbronnen omlaag. Blijft de regen ook maar enkele dagen uit, dan komt reeds het verval en de ondergang. Het is treurig, maar waar. Ik kan mij niet begrijpen, hoe Dr. v. d. Sleen in deze zaak de waterleidingen buiten geding wil houden, terwijl toch ook enkele maanden geleden in ditzelfde tijdschrift, ik meen door Dr. Thijsse, geklaagd werd over de niet te loochenen schade, door de wateronttrekking van de duinen veroorzaakt. Ik ben maar een leek, maar heb oogen en ooren, die mij al te vaak toonen, dat theorie en praktijk o zoo vaak verschillende wegen bewandelen.

Vogelenzang, 17 Aug. '23.

C. DE LUUS.